

KESZTHELYI JENŐ

HORGÁSZMORZSÁK

HÍDVERŐK

Szellő sem rezdül, felhő sem jár a júliusi kánikulában. Zsinórajaim mozdulatlanul lógnak, akár ruhát lehetne szárogatni rajtuk. A vad agyag égeti a talpamat, a sör még a vízben "hűtve" is élvezhetetlen. A számban két hajnali kárászom pipál keservesen a zombék zöld árnyékában.

Három ember közeledik a dülőlúton, combvastagságú, nagyon hosszú oszlopokat cipelve. Ugyancsak felült Lackó a toldimiklósok nyakára! Meztelen felsőtestük csillog az izzadságtól. Szótlanul, szuszogva vonulnak el mögöttem. Az elől baktató, fekete óriás kurta káromkodással a víz szélére lendíti a szálját. A másik kettő jobban elfáradt: hegyre billentik a fát és kibújnak alóla.

- Itt lesz! - bök a vízre a tagbaszakadt, fekete legény és elindul visszafelé. A többiek lógó orral követik.

Aggódó szorongás fog el. Mint idecsöppent idegen, napijeggyel fekszem a parton, tíz méterre attól a helytől, ahol tősgyökeres honfitársam stégépítésre készül a komáival. Szerencsétlenségem fölötti morfondírozásomból a parlag rengése riaszt fel. A fekete legény kezét nyújtva fölránt a földről. Bemutatkozunk.

- Aztán tudja-e, mekkora pontyok vannak ebben? - simít végig a vízben lapát-nagy tenyerével.

- Nem tudom - felelem félénken. - Először...

- Majd meglátja! - bólogat sokat ígérően, mutatóját rázva az orrom előtt. - Jöjjön csak, holnap meglátja!

Elmennek. Delelőn jár a nap. Az én embereim azóta jó néhányat fordultak; csinos oszlop- és deszkarakás magasodik a parton, a nagy tett színhelyén. Elköltöm szalonnámat hagymával, kenyérrrel. Táskám fenekén rejtegetett langyosvízzel öblítem le az ebédet.

Jönnek az én embereim teher nélkül, nagy szatyorral; letelepszenek és jóízűen falatoznak. A fekete legény feláll és szól: - Na kapja el! - és röpül a sörösüveg. Kapusmozdulattal veszem mellre. A jéghideg üvegen patakzik a pára. - Köszönöm... - rebegem elérzékenyülve. Eredeti aggályaim a barátság kezdetének apró, de jéghideg jelén feloldódnak.

Ácsszekercék, fűrészek, szegesdobozok kerülnek elő. Gatyás "újbarátaim" obsitos utászokhoz méltó komolysággal és szakszerűséggel dolgoznak a fekete legény parancsnoksága alatt. Hatalmas, hevederezett lapot állítanak össze; lehet vagy hat négyzetméter. Cölöpöket faragnak, a hegyezetteket vízbe tolják. Óriási, felfújt traktorgumit kötöznek egy deszkalapra, majd vízre bocsátják a hatalmas lapot. Egyikük a traktorgumiba ül a súlyokkal. A másik kettő oszlopot tol a vízben; mennek befelé. A víz hirtelen mélyül, úsznak már, hónuk alatt az oszlopokkal. A gumis kézzel evez. Húsz méterre a parttól a fekete óriás így rendelkezik: - Ide!

Az orsóm akkorát visít, mint a tűzoltósziréna. Kapok a botért, persze hogy elkésem a pontykapást.

Azon spekulálok, milyen szép is lehetett a kezdet, amikor a zsinór feszülni kezdett.

Embereim bajban vannak: az oszlopokat rendkívül nehéz úszkálva felállítani. Mint a felfektetős úszók, billennek ki a vízből, amikor lenyomják őket. Archimédész ármánykodása. Ketten kapaszkodnak egy oszlopba, így végre sikerül lebökni a hegyét. A gumis honpolgár odahúz a súlyokkal; ketten tartják alatta a gumit. Minden ütésnél egyensúlyát veszítve hadonászik a levegőben, amíg megtalálja a súlypontot. Újra odahúz. Anyám, csak mellé ne üssön! A cölöp nehezen töri át a márgás agyagot a tó medrében.

Négy órakor már áll a hat darab oszlop. A tutajszerű építményt nagy kinnal-keservvel emelik a tetejére. A fekete legény felmászik, és százas szegekkel ráveri a lapot az oszlopfőkre. Feláll és ingatja a lapot: meggyőződik az oszlopok szilárdságáról. Ami azt illeti, eléggé mozognak.

- Majd a bejáróhíd meg az andrások kikötik - mondja a vízszítta, aggódva pislogó haveroknak.

Megszáradnak a napon és felöltöznek. A fekete legényt cigarettával kínálok, amikor hozzám lép.

- Mikor folytatják? - érdeklődöm.

- Majd holnap. De előbb reggel felszentelem egy nagy ponttyal - kacsint rám. - Megnézheti.

Elmennek. Összepakolok, felülök a biciklire és lekarikázom a kilenc kilométert.

Másnap hajnalban kellemesebb ugyanez az út az erdők között. Újdonsült barátaim műve feketén magasodik a párát lehelő víz fölé. Egy kárókatona üldögél a tó közepén elszáradt fa ághegyén.

Pontyok loccsannak a ködfoszlányok mögött: a hajnali szimfónia basszusai.

Bedobás után közvetlenül megfogom első pontyomat ezen a vízen. Kétkilós, pocakos tükrös, széle-hossza egyforma. Utána elpuskázok egy leheletfinom kapást és szorgalmasan bosszankodom.

A pára mögül úgy lépnek ki embereim, mint Neptun a tengerből. Lekezezőnk. Nem kis örömmel mutatom a zsákmányt. Fekete barátom rálegyint: - Ez egy taknyos jószág, uram. Majd mindjárt mutatok egyet az öregebbjéből. - Egyenként ülnek a traktorgumiba és beveznek a stégre. A gumit spárgán húzzák vissza egymásnak. Elhelyezkednek, pad híján lábukat lelógatva, arccal a horgászmezők felé. Bedobják horgaikat; a "fönök" parancsára szigorúan csak ülve.

- Eléggé mozog ez a rosseb... - morog a szőke gyerek.

- Nem számít, mondtam már, hogy a bejáró kiköti! - morrant rá a fekete óriás. - Úgy van, úgy van! - kontráz a harmadik.

A nap végre kigurul a gyümölcsfák közül. Egyre hevesebb hancúrozásba fognak a pontyok. Egy-egy nagyobb példány bukfence után fekete barátom hátranéz, mintha azt mondaná: - Na ugye, megmondtam!

Azonban nem esznek. A gyönyörű reggel eltelik, és barátaim ülepét kezdi törni az akácdeszka. A pontyok is abbahagyják az ugrálósdit. Csak a kárókatona gubbaszt jóllakottan az ághegyen.

A szőke gyerek föláll az építményen, a stég beleremeg.

- Ültsz le rögvest! - förmednek rá ketten is. A fiú lekuporodik, és guggolva bámulja a zsinórokat.

Először azt hittem megszedültem, és a szememhez kaptam. A három ember és a stég mintha elindult volna a vízen. Aztán egyre gyorsulva dőltek tovább az oszlopok, és a hatalmas lap a vízre csattant.

Emberek, botok, motyók repültek szanaszéjjel. Hatalmas, felfektetős úszók - az oszlopok - hegyesedtek a víz fölé és elfeküdtek. A prüszkölő emberek égrengető káromkodására fölreppent a kárókatona és elinalt.

Odaszaladtam tanácstalanul, segítő ötlet nélkül. Az emberek a deszkalapba, traktorgumiba kapaszkodva úsztak kifelé. Arcukon az üdvözülés elvesztésének gyásza, a kilátástalan, megalázó helyzet szégyene keveredett a sokkiadalmával. A meleg részvét öntötte el a bensőmet ádáz harcot vívva a helyzetkomikum csiklandós vigyorgás-kényszerével. A részvét győzött.

Ledobálták a vizes gúnyát és összeszedték az úszkáló holmikat. Ketten a horgászbotokat gereblyéztük fenekezővel és valamennyit partraszedtük. A veszteség mérlege: két doboz cigaretta, egy öngyújtó, két bicska, ötórás kemény munka és az illúziók.

Nomeg az a ponty az öregebbjéből, a beféért.